

slag blev Lov; ja, dersom man stedse kunde holde onde Lidenstaber ude ved at undlade at give Love om hvad der i Regelen skal tillades, saa kunde det maaskee være noget begrundet, at man gjorde opmærksom paa, at, naar denne Lov gik igjennem, kunde onde Lidenstaber forsøge at gjøre sig gjældende. Men jeg gad vist, hvilken Lov man kunde vedtage, naar man vilde forhindre, at onde Lidenstaber skulde gjøre sig gjældende med Hensyn til de Anliggender, Loven angaaer; jeg troer, at man da aldrig kunde udgive nogen Lov, thi jeg troer ikke, det er muligt at forhindre, at onde Lidenstaber gjøre sig gjældende ved nogen Lov. Desuden maa jeg ogsaa tillade mig at bemærke, at ved de hemmelige Erklæringer kunne efter min Mening de onde Lidenstaber i en meget høi Grad gjøre sig gjældende, og forsaavidt man altsaa vil tage Hensyn til den ærede Rigsdagsmands Frygt for de onde Lidenstaber, saa maa man ogsaa tage Hensyn til, i hvilket Tilfælde de onde Lidenstaber kunne faae meest Spillerum, naar Loven gives, eller naar den ikke gives. En æret Rigsdagsmand for Jylland (C. N. Petersen) har fremhævet to vildfarende Forudsætninger, som han kaldte det, hvorfra Loven var gaaet ud; den ene har jeg allerede besvaret, nemlig den, som den ærede Justitsminister fremhævede, at Erklæringerne igrunden burde meddeles Andre end Ansøgerne eller Klagerne. Jeg skal altsaa i saa Henseende henholde mig til hvad jeg har sagt, og venter ogsaa den ærede Rigsdagsmands Undersøttelse for et saadant Tillæg til Loven, at flere Andre end Ansøgerne eller Klagerne kunne blive bekendte med Erklæringen, naar den Sag, den angaaer, vedkommer dem. Den samme ærede Rigsdagsmand paastod aldeles bestemt, at Ingen lægger Dølgemaal paa disse hemmelige Erklæringer (C. N. Petersen: Det sagde jeg ikke) — Meningen var den samme — og at Hemmeligheder ikke kunne bevares; men imod det, som den ærede Rigsdagsmand fremhævede, at det var hans egen Erfaring, der i Særdeleshed opfordrede ham til at yttre sig saaledes, maa jeg tillade mig at stille min Erfaring, og jeg har Erfaring for, at Hemmelighederne kunne bevares og blive bevarede, og man kan gjøre sig nok saa

megen Umage for at faae fat paa disse Hemmeligheder, saa ere de hemmelige og blive hemmelige, og man kan ikke faae fat paa dem. Jeg har Erfaring om denne Sag i mere end een Retning, saa jeg troer virkelig, at jeg i dette Stykke vil troe mig selv bedre, end jeg vil troe den ærede Rigsdagsmand. Jeg vil indrømme, at det kan være muligt, at Mænd, der ere i en vis Anseelse i Samfundet, og som, hvis de ikke ere bosiddende i Hovedstaden, dog have gode Venner der, som ogsaa have en vis Anseelse, enten ved egne Anstrengelser eller igjennem disse gode Venner kunne komme til Underretning om disse Erklærings Indhold, men man maa huske paa den store Mængde, der ikke er i en saa anseet Stilling i Samfundet, at dens Forlangende om at blive bekendt med Erklæringerne i Vedkommendes Dine har den tilbørlige Vægt til, at Forlangendet kan blive opfyldt, og som ligeledes aldeles mangler Bekjendtskaber her, igjennem hvilke de kunde forsøge paa at blive bekendte dermed. De ere aldeles udelukkede fra, ad nogensomhelst Veie eller Kilde at blive bekendte med de Erklæringer, der angaa deres maaskee mange Gange høist vigtige Betsædler; der er ikke nogen Veie, ad hvilken de kunne komme til Kundskab derom, thi at gaae op paa Underøvrighedens Contoir, som den ærede Rigsdagsmand fremhævede, hvor der sidder flere Fuldmægtiger og Comptoirister, som ikke ere bundne ved noget Taushedsløfte, og der bede, om man dog ikke maa komme til Kundskab om, hvad deres Principal har erklæret paa en Ansøgning, det troer jeg, i 99 af 100 Tilfælde vil føre til, at man faaer et Nei og maa takke sin Gud til, naar man blot slipper med et Nei (Katter), saa den Trøst troer jeg virkelig er saare liden eller slet ingen. Nei, frygter man ikke for, at disse Erklæringer blive bekendte, er der nogen Rigtighed deri, at man i Almindelighed viser de Vedkommende disse Erklæringer, og er Sagen forøvrigt, som det paastaaes af dem, der sætte sig allermeest imod den, uvæsentlig og ubetydelig, saa sæt Dem, mine Herrer! ikke imod denne Lov; De kunne troe mig, at Folket i sin store Fleerhed ønsker denne Lovs Udformelse (Ja! Ja!). Dersom den kommer ud,